

P. Burke: Revolucija v francoskem zgodovinopisju

- veliko najpomembnejšega, inovativnega historičnega pisanja 20.st. nastalo v Franciji – velik del tega je delo skupine, ki jo omenjajo v zvezi s časopisom, ustanovljenim l. 1929: Anali → analovska šola

1929: ustanovljen časopis (prva izdaja) Anali (Annales) (? : šola ali le individualni pristopi v skupini)

3 faze gibanja:

- 1) 1920 - 45 → maloštevilno, radikalno, subverzivno, boj proti tradicionalnemu zgodovinopisju (politična zgodovina, zgodovinski dogodki)
- 2) 1945 - 1968 → »šola« z različnimi koncepti (strukturo, konjunkturo) in različnimi metodami; dominiral Braudel
- 3) l. 1968 – značilna fragmentacija → vpliv gibanja v Franciji velik ⇒ izgubilo veliko svoje prejšnjih značilnosti → še vedno domače kritike, ni enotna; v zadnjih dvajsetih letih se nekateri člani obrnili od socio-ekonomske k socio-kulturni zgodovini, drugi pa ponovno odkrivajo politično

Anali – za promoviranje nove vrste zgodovine (spodbuda k inovativnosti) → Analovska šola

Jedro skupine: Lucien Febvre, Marc Bloch, Fernand Braudel, Georges Duby, Jacques Le Goff, Emmanuel Le Roy

Rob skupine: Ernest Labrousse, Pierre Vilar, Maurice Agulhon, Michel Vovelle (zunaj notranjega kroga zaradi zavezanosti marksističnemu pristopu k zgodovini)

Zunaj skupine/kroga: Roland Mousnier, Michel Foucault

Zakaj časopis: promovira novo vrsto zgodovine, spodbuja inovativnost

VODILNE IDEJE ANALOV

- 1) substitucija tradicionalne naracije dogodkov s problemsko usmerjeno analitično zgodovino

- 2) vzpostavitev zgodovine cele vrste človeških aktivnosti, ki nadomesti prevladujočo politično zgodovino ⇒ uporaba interdisciplinarnosti
- 3) sodelovanje z drugimi vedami z namenom doseči prva dva cilja (rušiti predalčke – Febvre, več kot proučevanje ograjenih vrtičkov – Braudel)

Cilj knjige = analizirati, ovrednotiti dosežke analovske šole ⇒ bolje govoriti o gibanju kot o šoli (razhajanja med posameznimi člani skupine in časovni razvoj) ⇒ omogočiti bralcu pogled na gibanje kot celoto

Gibanje ni enako dosežkom nekaj posameznikov, temveč tudi kolektivno podjetje

Zgodovina analov = sosledje treh generacij

- ta zgodovina vsakdanji ciklični proces ponazarja, kako se današnji uporabniki preoblikujejo v jutrišnje oblastnike in postanejo tisti, proti katerim se upirajo drugi.
- časopis in posamezniki (povezani z njim) ponujajo najuspešnejši primer plodnega sodelovanja med zgodovino in družbenimi vedami, kar jih lahko najdemo v našem stoletju
- Problem spoja kronološke organizacije s tematsko: „sočasnost ne-sočasnega“

I. poglavje: Stari historiografski režim in njegovi kritiki

- zgodovina vse od Herodotovih in Tukididovih časov: prevladuje oblika pripoved o političnih in vojaških dogodkih, kot zgodba o velikih dejanjih velikih mož – poveljnikov in kraljev
- sredi 18.st: t.i. zgodovina družbe; ukvarjajo se z zgodovino struktur, rekonstrukcijo preteklih nazorov in vrednot → novo socio-kulturno zgodovino integrirali v naracijo političnih dogodkov (predstavniki: Edward Gibbon)
- Leopold von Ranke: ponovna marginalizacija zgodovine, poudarjanje zgodovinskih virov; spodkopal je „novo zgodovino“ 18.st.
- njegovi naslednikinepolitično zgodovino izključili iz nove akademске discipline; strokovni časopisi poznega 19.st.: Historische Zeitschrift, Revue Historique, English Historical Review
- širši pogled kot rakejanci imela Michelet („zgodovina od spodaj“) in Burckhardt (polje interakcije med tremi silami – državo, religijo in kulturo): napisala zgodovini renesanse

- sledijo razni ljudje: Marx (temeljne vzroke sprememb je treba iskati v napetostih znotraj družbenih in ekonomskih struktur), Gustav Schmoller (vodja historične šole)...
- Auguste Comte: utemeljitelj sociologije kot nove discipline; se norčeval iz „malenkostne podrobnosti, ki so jih po otročje, z iracionalno radovednostjo proučevali slepi prepisovalci anekdot, ter zagovarjal, kar je v svojem znanem izreku imenoval „zgodovina brez imen“.
- ok.l.1900 ostra kritika politične zgodovine → predlogi za njeno nadomestitev: Karl Lamprecht (politično zgodovino, zgodovino individuov sooči s kulturno in ekonomsko zgodovino, ki je bila zgodovina ljudi)...
- Ernest Lavisse: urednik zgodovine Francije, ni se ukvarjal le izključno z opisom političnih dogodkov
- François Simiand: obstajajo 3 idoli: politični (stalno ukvarjanje z dogodki, kar jim daje pretirano pomembnost), individualni (pretirano poudarjanje t.i. velikih mož), kronološki (navada zgodovinarjev, da se izgubljajo v študijah izvira) → idole je treba spodmakniti; Seignebos: simbol vsega, čemur ugovarjajo reformisti
- 1900 Henri Berr ustanovi Revue de Synthèse Historique → spodbujal „zgodovinsko“ oz. „kolektivno“ psihologijo

II. poglavje Utemeljitelja: Lucien Febvre in Marc Bloch

- Febvre: specialist za 16.st., njegovi učitelji so bili Paul Vidal de La Blach (geograf) – ustalnovil revijo Annales de Geographie, Lucien Levi-Bruhl (filozof – antropolog), Emile Male (umetnostni zgodovinar) – zgodovina podob oz. ikonografija, Antoine Meillet (lingvist) – socialna zgodovina jezika; v svoji disertaciji proučuje domačo pokrajino v poznem 16.st. v času vlade Filipa II. Španskega – pomemben prispevek socialni in kulturni zgodovini in za politično zgodovino (ne le ekonomski konflikt, temveč konflikt idej in občutenj); geografski uvod oz. zanimanje za historično geografijo (Blach, Ratzel – poudarjal vpliv fizičnega okolja na človeško usodo) → razprava o rekah in poteh
- Bloch: medievalist, podobno kot Febvre, toda veliko dolgoval Emilu Durkheimu, bolj kot za geografijo se je zanimal za sociologijo, razmišljal je problemsko;
- Bloch napisal Les Rois Thaumaturges (obrnava kraljevo zdravljenje); izbira obdobje, ki ustreza problemu – zgodovina dolgega trajanja, se ukvarjal z idejami kraljevanja, prispevek k „religiozni psihologiji“ – pionirski prispevek k zgodovini

mentalitet, ukvarjanje s „komparativno zgodovino“ – osrednja primerjava je primerjava med Anglijo in Francijo

- oba imata interdisciplinarno razmišljanje + problemsko, oba sta bila na univerzi v Strassbourgu (1920-1933)
- Bloch: za izpopolnjeno + splošnejšo uporabo komparativne metode, razlikujoč raziskovanje podrobnosti med družbami od proučevanja njihovih razlik in proučevanje sosedskih družb od proučevanja oddaljenih družb → medievalist
- Febvre: predvsem se je posvetil renesansi in reformaciji, posebej v Franciji → vsi prispevki osredotočeni na socialno zgodovino in kolektivno psihologijo („historično psihologijo“); ponujal družbeno interpretacijo te „revolucije“ in poudarjal, kar bi lahko imenovali „zahteva“ po novih idejah ter vzpon buržuazije (potrebuje bratsko religijo); obstajala ustvarjalna napetost med njegovo fascinacijo s posametniki in njegovim ukvarjanjem s skupinami, hkrati pa tudi napetost med njegovim velikim zanimanjem za pisanje socialne zgodovine religije ter željo, da bi se izognil redukciji duhovnih naravnosti in vrednot na goli izraz sprememb v ekonomiji ali v družbi.

II. poglavje, 3. del: Ustanovitev analov

- po koncu 1.ww Febvre načrtoval mednarodno revijo posvečeno ekonomski zgodovini, vendar so projekt zaradi težab odložili
- l.1928 pobuda za oživitev teh načrtov, pobudo prevzame Bloch → Annales d'histoire economique et sociale → intelektualno vodstvo na področju ekonomske in socialne zgodovine → oddajali interdisciplinarni pristop k zgodovini
- prva izdaja: 15.1.1929, člani uredniškega odbora tudi geografi, sociologi, ekonomisti, politologi; v prvih dveh številkah opazni predvsem ekonomski zgodovinarji
- razglas l. 1930 razkrije namen časopisa: uveljavitev „na skoraj deviškem področju socialne zgodovine“

Bloch – o ruralni zgodovini + fevdalizmu

- napisal nekaj plodnih člankov in dve pomembni knjigi (v zadnjih desetletjih akademskega življenja)
- dostikrat obravnavajo kot ekonomskega zgodovinarja → zanimal se je tudi za psihologijo
- nenavadno široka sistematična uporaba neliterarnih virov → katastrske mape

- „Francoska ruralna zgodovina“ (1931): obravnava razvoj skozi dolgo obdobje, primerjave in kontrasti med Anglijo in Francijo; ruralna zgodovina: „kombinirana razprava o ruralnih tehnikah in ruralnih navadah“, sistematična uporaba neliterarnih virov, široka koncepcija „ruralne kulture“: najbolj znana po t.i. „regresivni metodi“ → napredovanje od znanega k neznanemu → poudaril potrebo po vzvratnemu branju zgodovine (ta metoda uporabljena že pred tem: Maitland, Seebohm, de Coulanges) – bolj zavestna in sistematična uporaba te metode v primerjavi z njegovimi predhodniki
- „Fevdalna družba“ (1939/40): sinteza, ki obravnava štiri stoletja evropske zgodovine (900-1300), njegovo življensko delo (teme, ki jih je obravnaval že drugje); fevdalna družba kot „celota fevdalne kulture“, loteval se je „načinov občutenja in misli“ (historična psihologija) – najizvirnejši del knjige, ukvarja se s srednjeveško „brezbrižnostjo do časa“, tudi poglavje o „kolektivnem spominu“; njegova najbolj Durkheimski knjiga, ker se ukvarja s socialno kohezijo (osrednja tema durkheimskih del) = oblika „vezi odvisnosti“ = kot prilagoditev na potrebe socialnega okolja (trije valovi invazij); odstavek „fevdalizem kot tipična oblika socialne organizacije“: fevdalizem = ponavljajoča se faza družbenega razvoja in ne enkratni dogodek; primerjave z oddaljenimi družbami – delo veliko bolj sociološko (Febvre ga je grajal, ker se mu ni posrecilo bolj podrobno obravnavati posameznikov)

II. poglavje, 4. del: Institucionalizacija Analov

30 l. – strassbourska skupina se je razkropila (Febvre na College de France + precdnik organizacijskega odbora Enciklopedije Francije, Bloch na Sorbono), v tem času postavljeni temelji vzpona zgodovine mentalitet

Anali so postopoma postali središče historične šole → razkrit namen = uveljavitev na področju socialne zgodovine. Febvre je nasprotoval ozkim empiristom in specialistom, pozival k raziskovalnemu sodelovanju, problemsko usmerjeni zgodovini, zgodovini senzibilnosti itn.. Do 1939 se izoblikuje „zvesto jedro mladih mož“, ki so sledili duhu Analov (Fernand Braudel, Pierre Goubert, Maurice Agulhon, Georges Duby).

1939 razvoj ustavljen = 2.ww

- Bloch: med vojno napisal „*Nenavadni poraz*“ (pripoved priče o francoskem kolapsu; poskus razumevanja le-tega s stališča) in „*Esej o zgodovini obrti*“ (zgodovinarjapokalal sposobnost hladnega razmišljanja o smislu zgodovine in o zgodovinski metodi, v času ko se svet vedno bolj izolira in v času zaskrbljenosti glede

prihodnosti; nedokončan, usmerjen in preudaren uvod v predmet; menil je: vsak historični fenomen je potrebno pojasnjevati glede na njegov lastni čas in ne glede na pretekli čas)

- Febvre: med vojno pisal knjige in članke o reformaciji in renesansi, še vedno urejal časopis; predvsem študije s problemom v središču (npr. problem nevere)

Problem nevere v šestnajstem stoletju: Rabelaisova religija: eno najbolj temeljnih zgodovinskih del prejšnjega stoletja, navdihuje zgodovino kolektivnih mentalitet (reakcija na Lefrancovo izdajo Pantagruela: Rabelais pisal, da bi spodkopaval krščanstvo?); struktura dela v obliki obrnjene piramide (ozka razprava o besedi ateist, razprava o Rabelaisovih šalah (Rabelais za Febvra kritik mnogih zunanjih oblik cerkve, toda vernik notranje religije), nadaljuje razpravo o nezmožnosti ateizma v 16.st.(lingvistična analiza, o historični sociologiji → takrat nihče ni imel čuta za nemogoče), razprava o nekaterih problemih historične psihologije (merjeni čas manj pomemben kot izkustveni, verjetno nerazvit čut za lepoto narave)); Kritike: preveč zlahka izrekal domnevo o homogenosti misli in občutenj → kritika ob številčnosti (za 20 milijonov Francozov); Zgled: glede vprašanj, ki si jih zastavlja in metod, s katerimi se jih loteva – primer problemsko usmerjene zgodovine.

Febvre na oblasti: po vojni ga povabili k reorganizaciji ene vodilnih institucij v francoskem sistemu visokega izobraževanja, francoski delegat pri UNESCO, organizacija zbirke „Znanstvena in kulturna zgodovina človeštva, malo časa za daljše pisanje (nedozoreli ali pod drugimi imeni zaključeni projekti: Zahodni misli in verovanja od 1400 do 1800, Zgodovina tiskane knjige in njenega vpliva na zahodno kulturo v dobi renesanse in reformacije, Uvod v moderno Francijo), postal predsednik 6. sekcije Pratique des Hautes Etudes (l.1947) – svoje učence in prijatelje postavljali na ključna mesta.

- Anali so pričeli kot revija heretične sekte, po vojni pa se je spremenil v uradni organ ortodoksne cerkve
- Po vojni so intelektualni revolucionarji lahko prevzeli francoski historični „establišment“.

III. poglavje: Ferdinand Braudel

- naslednik Febvreja
- 1948: preimenovanje Annales E.S.C. (ekonom., družba(?), civilizacija)

- začel integrirati socialno, ekonomsko, politično zgodovino → totalno zgodovino
- prvi pomembnejši članek se ukvarja s Španci v severni Afriki v 16.st. (kritika predhodnikov in razprava o „vsakdanjiku“ španskih garnizij in hkrati prikaz razmerja med afriško in evropsko zgodovino)
- spada v tretjo generacijo analovcev, ukvarja se z umeščanjem posameznikov in dogodkov v kontekst; zgodovina dogodkov - bogatejša zaradi zanimanja - je bila obenem površina zgodovine
- *La Mediterrane* → pisal disertacijo o Filipu II in Sredozemlju (delo: Sredozemlje v času Filipa II.) → analizo kraljeve zunanje politike; pisal v taborišču, disertacijo zagovarjal l. 1949; najboljši rezultat njegovega pisanja; pozoren na PROSTOR – kako definirati zgodovino z elementi geografije prostora; obsežna knjiga, razdeljena na tri dele: (1. skorajda brezčasna zgodovina odnosa „človeka“ z „okoljem“, 2. postopoma spreminjajoča se zgodovina ekonomskih, socialnih in političnih struktur, 3. premikajoča zgodovina dogodkov):

Tretji del: najbolj ustreza prvotni ideji o disertaciji o zunanji politiki Filipa II. (visoka politična in profesionalna zgodovina, karakterni orisi glavnih osebnosti, hkrati avtor poudarja nepomembnost dogodkov in omejenost svobode delovanja posameznikov, zmaga je le dogodekumeščanje posameznikov in dogodkov v kontekst, v njihovo okolje, razumljive jih napravi za ceno razkritja njihove temeljne nepomembnosti; zgodovina dogodkov je površna); letno spreminjajoča zgod. dogodkov.

Drugi del: Kolektivne usode in gibanja celote: ukvarja se z zgodovino struktur ekonomskih sistemov, držav, družb, civilizacij in spreminjajočih se oblik vojne, ta zgodovina poteeka skozi generacije stoletja, pripomba o geografiji in komunikaciji, hkrati v 17. st. prevladujejo velike politične hegemonije, primerjava imperijev na Balkanu, v Anatoliji (16., 17.st.) s težnjami v Španiji in Italiji – temeljni tok v obeh območjih: tok ekonomske in družbene polarizacije (stečaj buržuazije); razširi primerjavo med krščanskim in muslimanskim Sredozemljem z družbe na „civilizacijo“.

Prvi del: geo-zgodovina, neke vrste historična geografija → zgodovina stalnega ponavljanja oz. „zgodovina, katere minevanje je skorajda nemogoče zaznati); vse geografske značilnosti imajo svojo zgodovino, so del zgodovine in niti zgodovinskih dogodkov niti splošnih trendov

ni mogoče razumeti brez njih → bralci se zavedo pomembnosti prostora v zgodovini; primerjal zahodno sredozemlje z vzhodnim Sredozemljem, podrejenim Turkom – fizično, kulturno in ekonomsko različni, vendar ostaja sredozemska pokrajina eno. zgodovinski odnos človeka z okoljem (geo-zgod.)

Braudel s to delitvijo sledi trem namenom:

- osvetljevanje prostora) uveljavi individualno vladanje → sfera(?)
- preučevanje družbenih struktur) politika je rezultat ??? ? zgod. in družb.

Struktur

- razvrednoti dogodek (ne izbriše popolnoma → zanimiva(?) perspektiva dolgega trajanja) prekine z zgod. polit. institucij.

Pomen knjige:

- v tradiciji Analov (v knjigi opazni vplivi: geograf Vidal de la Blache, Lucien Febvre, geograf Friedrich Ratzel, sociolog (antropolog) Marcel Mauss, medievalist Henri Pirenne)

Ocena:

- mnogo hvalili malo kritizirali, kasneje spodbijali mnogo Braudelovih argumentov
- kljub zavzemanju za t.i. totalno zgodovino je malo povedal o nazorih, vrednotah
- knjigi manjka jasna usmeritev; organizacija knjige ločuje dogodke od geografskih in socialnih faktorjev, ki te dogodke pojasnjujejo (to pojasnjuje: Moj velik problem je pokazati, da se čas giblje z različnimi hitrostmi)
- kritika tridelne organizacije
- kritika Braudelovega determinizma (opisuje človeka kot „zapornika svojega fizičnega okolja in svojega mentalnega referenčnega okvira) – Braudelov determinizem ni bil poenostavljen, kritiki niso ponudili natančne ali konstruktivne kritike
- nekateri kritiki govorili o „zgodovini brez človeka“ (težnja po zmanjševanju pomena človeških bitij in obravnavanju ljudi kot „človeških insektov“)
- bolj konstruktivna kritika: njegove geozgodovine mu ni uspelo prikazati v gibanju in to navkljub avtorjevemu priznanju, da ni popolnoma negibna
- pozitivna kritika: Braudel naredil več za spremembo našega doživetja prostora in časa kot katerikoli drug zgodovinar tega stoletja; La Mediterranee pripravi bralce do

tega, da se zavedo pomembnosti prostora v zgodovini; junak epopeje je samo morje; nenehno opozarja na pomen razdalje in komunikacij, poglavje o „Velikem Mediteranu“ je dramatičen primer Braudelove koncepcije „globalne“ zgodovine, njegova „želja in potreba videti v širino“

- pozitivna kritika: izvorno obravnavanje časa, poskus razdeliti zgodovinski čas:
 - 1) čas PROSTORA = geografski čas = čas morskih tokov = čas nevidnih sprememb
 - 2) čas DRUŽBE = družbeni čas = čas valov = čas gosp.
 - 3) čas DOGODKOV = individualen čas = čas morske pene

Braudelov osebni dosežek: združi proučevanje *la longue duree* s proučevanjem zapletene interakcije med okoljem, ekonomijo, družbo, politiko, kulturo in dogodki. Imel je malo potrpljenja z mjami – vedno želel videti stvari v celoti, integrirati ekonomsko, socialno, politično in kulturno v „totalno“ zgodovino.

III. poglavje, 2.del: Pozni Braudel

- od l. 1956 do l. 1985 vodilni in najmočnejši francoski zgodovinar; v tem času nastale 3 pomembne serije publikacij šeste sekcije → iniciativa ni bila Febverova temveč Braudelova – močan poudarek na ekonomski zgodovini
- po l. 1962 razhod s Mandroujem (ta odstopi s položaja organizacijskega sekretarja časopisa); Braudel se odloči pripeljati k časopisu mlajše zgodovinarje: Jaques Le Goff, Emmanuel Le Roy, Marc Ferro
- Braudel postane tudi predsednik šeste sekcije na Ecole; l.1963 ustanovi Maison des Sciences de l'Homme → Sekcija, center in Maison se preselijo v nove prostore, v bližino sociologov in antropologov (Claude Levi-Strauss, Pierre Bourdieu...) → stik zgodovinarjev Analov z novimi idejami in novim razvojem v sorodnih disciplinah
- promoviral ideal „skupnega trga“ družbenih ved, z zgodovino kot dominantnim partnerjem; za širjenje francoskega stila zgodovine podeljuje štipendije mladi zgodovinarjem drugih držav za študij v Parizu
- vpliva na generacije študentov raziskovalcev: Pierre Chaunu, Emmanuel Le Roy Ladurie

Zgodovina materialne kulture:

- Febvre in Braudel naj bi napisala zgodovino Evrope od 1400 do 1800 v dveh zvezkih; Febvre naj bi prispeval delež „mišljenje in verovanje“, pa je l.1956 umrl, Braudel pa je napisal svoj del v treh delih z naslovom *Civilisation materielle et capitalisme* (zgodovina materialnega življenja)
- Braudelovi trije zvezki se ukvarjajo z ekonomskimi kategorijami porabe, distribucije in produkcije; v uvodu opisuje ekonomsko zg. kot trinadstropno hišo → zanimanje za dolga trajanja: - v prtljču je materialna civilizacija, definirana kot „ponavljajoče se delovanje“
 - na srednji ravni je ekonomsko življenje: „premišljeno, sistematično, ponavljajoče se kot sistem pravil“
 - vrhnja stavba: „kapitalistični mehanizem“, najbolj zapletena od vseh ravni
- vzporednice med tridelno strukturo *La Mediterranee* in *Civilisation materielle et capitalisme*: tridelna struktura; prvi del se ukvarja s skorajda negibna zgodovino, drugi del s počasi spreminjajočimi institucionalnimi strukturami, tretji del s hitrejšimi spremembami
- Prvi zvezek: se ukvarja s spodnjo ravno, ekonomski „stari režim“ (traja prbl. 400 let); ponazarja Braudellov zanimanje za dolgo trajanje in njegov globalni pristop; eden od osrednjih argumentov zadeva nezmožnost pojasnjevanja glavnih sprememb drugače kot z globalnimi pojmi; svetovni fenomen očitno potrebuje enako široko razlago, kot je on sam;
 - prekoračil je meje konvencionalne ekonomske zgodovine, opazoval je vsakdanje življenje in materialno civilizacijo tega človeka
 - prvi zvezek utemeljujeta dva temeljna koncepta: koncept „vsakdanjega življenja“ in koncept „materialne civilizacije“;
 - cilj njegove knjige – historizacija vsakdanjega življenja (ni bol prvi, ki je kaj takega poskušal); delo pomembno zaradi sinteze med t.i. „malo zgodovini“ vsakdanjega življenja (ta lahko postane zgolj deskriptivna, ankdotična ali antikvarna) in zgodovino velikih ekonomskih in socialnih trendov časa
 - Braudel ni nikoli pokazal velikega zanimanja za zgodovino mentalitet, prepuščal mišljeje in verovanje svojemu partnerju – imel veliko povedati o drugih oblikah navad → pristop geohistorika, katerega zanimajo kult. ozemlja (in menjava blaga med njimi) ni imel časa za pojasnjevanje vloge posameznika

- Kritika: študiji manjka področje simboliv
- pozneje tako zgodovinarji kot antropologi posvetili precejšnjo pozornost pomenom materialne kulture

Braudel o kapitalizmu

- Les jeux de l'échange se začne s prikazom vrveža in zmede bučnega, živahnega, poliglotskega, mnogobarvnega sveta tradicionalne tržnice in nadaljuje z opisi sejmov, krošnarjev in velikih trgovcev – mednarodna trgovina bila pogosto v rokah outsiderjev
- Braudel vzdrževal prefinjeno ravnotežje med abstraktnim in konkretnim, splošnim in posebnim; imel je dobro oko za žive podrobnosti; barvite opise dopolnjujejo zanimive analize, v katerih se polno razvija Braudelov izreden dar za prisvajanje idej iz drugih strok (geografija, sociologija, ekonomija, polihistorjev...)
- v svoji razlagi mehanizmov distribucije in menjave je Braudel ponudil zanj značilne razlage, ki so bile obenem strukturalne in multiralne
- ni imel časa za pojasnjevanje vloge posameznikov, hkrati nasprotoval razlagam, ki se opirale samo na en dejavnik: „Kapitalizem ni mogel nastati iz enega samega omejenega vira”
- za Braudela značilno, da združuje odprtost duha s pomanjkanjem analitične doslednosti in daje težo dejavnikom, ki jim ne posveča resne razprave drugje v knjigi
- zdelo se mu je potrebno ohraniti določeno intelektualno distanco do Marxa in marksizma
- Le temps du monde – zadnji zvezek
 - moral bi voditi k sklepom, a je Braudel prekinil svoj običajni eklektični pristop → namesto tega se močno opiral na ideje Immanuela Wallersteina
 - Wallerstein: sociolog, se obrnil k ekonomiji in postal ekonomski zgodovinar, nedokončana knjiga „svetovne ekonomije” – vpliv Braudela; njegova analiza zgodovine kapitalizma črpa tudi iz del razvojnih ekonomistov
 - Le temps du monde se ukvarja z zaporedjem prevlad (Benetke, Antwerpen, Genova, holandska republika, preobrne problem in razpravlja o neuspehu drugih delov sveta in zgodbo konča z Britanijo in industrijsko revolucijo) v mednarodnem gospodarstvu, večajo se netočnosti, ko se oddaljuje od Sredozemlja;

Kritike:

- Braudel ostal „ujetnik“ svoje prvotne delitve dela s Febrom
- nepripravljen priznati avtonomijo kulturnim in idejam (to ilustrira eden njegovih poznih esejev)

Pozitivne značilnosti Braudelove triologije

- 3.zvezki = čudovita sinteza ekonomske zgodovine ekonomije srednjega veka in umestitev te zgodovine v primerjalni kontekst
- dokaz, da se je v poznem dvajsetem st. še vedno mogoče upirati pritiskom specializacije
- kasneje zasidral v totalno zgodovino lastnega naroda (70.l.); umrl l.1985, obstajali le geografski, demografski in ekonomski del, ki so jih objavili z naslovom L'Identite de la France: espace et historie
- L'Identite de la France: espace et historie:
 - se opira na dela znamenitih geografov
 - odgovori na kritike o svojem skrajnem determinizmu ter najde nekaj dobrih besed za „posibilizem“
 - neprestano ponavlja svoje prepričanje, da nas „tare velikanska teža daljnega rodu“
 - vnese prostor v zgodovino, razpravlja o razdaljah in regionalnih posebnostih na eni strani, o komunikacijah in nacionalni koheziji na drugi
 - ponudi svojo refleksijo o spreminjajočih se francoskih mejah v dolgem obdobju (843-1761)
- statistika: Braudel toplo pozdravil kvantitativne metode, ki so jih uporabljali njegovi kolegi in učenci; občasno uporabljal statistiko, vendar bile številke bolj del dekoracije njegove historične zgradbe, kot pa del njene strukture; se upiral kvantitativnim metodam, kot se je upiral večini oblik kulturne zgodovine
- tuji sta mu bili dve glavni usmeritvi znotraj Analov: kvantitativna zgodovina in zgodovina mentalitet
- širše delovanje, ki zajema večje ??? človeškega mišljenja (fr. kultura kot izraz (?))
- civilizacija: Braudel → zavzema najrazličnejše ravni človeškega delovanja
- poudarja interdisciplinarno delo

- značilnosti: globalna zgodovina, razdelitev časa (dolgi, srednji, kratki), struktura (ponavljajoči se dogodki ne ustvarjajo forme(?) zgod. dejstev), komparacija (proizvaja poenostavljanje → nujna posplošitev), ustanovil visoko šolo družboslovja v Parizu, raziskovanje gosp. svetov in gosp. logike, odnos mesto/podeželje (prej, sedaj), gosp. neenakost Francije(?) in Anglije(?)

1) delo: Material. civiliz. in kapitalizem

- def. STRUKTURO = nadrobljena(?) resničnost * skupek elementov. Ki se ohranjajo v ???; = vzorec, ki se v določenem času ne spreminja → Braudel - ??????????????????
- L. Strauss: struktura = sinhrona(?) pozornost ??? ker ostaja
- Kapital: ni rezultat gospodarskih sprememb 18.st.; je sistem trgovanja, ki se je pojavlja že ob koncu srednjega veka
- Zgod. struktur → če se dogodek pojavlja → vzorce, struktura

2) delo: Struktura vsakdanjega življenja

- zakaj je svet od industrijske revolucije ujet v vojno med rodnostjo in smrtnostjo (2.termina uvede: VSAKDAN, NEMOGOČE/MOGOČE)
- to kar določa elite je privilegij odvečnega
- odnos mesto/podeželje:
 - prej = komplementaren → izmenjava dobrin
 - kasneje = podeželje postane ujetnik mesta
- kvaliteta Braudelovega gradiva odvisna tudi od sodelavcev
- poskušal zajeti totalno zgodovino

2. poglavje, 3.del: Vzpon kvantitativne zgodovine

- kolektivne usode in splošne tendence zaslužijo pozornost (od l. 1950 do 1970): vzpon kvantitativne zgodovine; najprej očitna na ekonomskem polju (v zgod cen), se razširi na socialno zgodovino (zgodovino populacije), preželi kulturno zgodovino (zgodovino religij in zgodovino mentalitet)

Ernest Labrousse:

- ukvarjanje s statistiko ni bilo nič novega (že prej raziskovali zgodovino cen); dve pomembni razpravi o ocenah sta se pojavili v Franciji od l.1932 do 1933: prva delo

ekonomista François Simiand (raziskave govorijo o menjavah obdobjev ekspanzije – „faze a” in obdobjev kontrakcije - „faze b”)

- druga pomembna študija: *Esquisse de mouvement des prix et des revenus*: Ernest Labrousse
- lahko ga umestimo na rob skupine, saj imel vpliv na mlajše zgodovinarje iz skupine – nedvomno osrednjega pomena za Anale; učil na Sorboni, ukvarjal se s francosko revolucijo, bil je marksist (Febvre prevelik voluntarist, da bi se mu Marx zdel poučen, Blocha je od Marxa ločeval njegov durkheimovski pristop)
- šele z Labroussom si marksizem začne utirati pot v analovsko skupino
- lotil se je strogo kvantitativne študije o ekonomiji Francije v 18.st.: objavljeno v 2 delih *Oris in Kriza*; knjigi polni tabel in grafov, osredotočata se tako na dolgoročna gibanja kot na kratkoročne cikle
 - uporabil koncepte, metode in teorije ekonomistov
 - monografiji sta pionirski študiji trendov, ki jih pozneje poimenovali *conjuncture*
 - kritika: prirejata podatke
 - Braudel Krizo imenoval „največje zgodovinsko delo, ki je nastalo v Franciji v zadnjih petinpetdesetih letih”
 - knjigi sta bili ostro strokovni, ni bil pa ozek specialist, „ni mogoče proučevati družbe brez proučevanja mentalitet”
- „siva eminenca” Analov; vplival na drugo izdajo Braudelovega *La Mediterranee*: izšla l.1966, večji poudarek na kvantitativni zgodovini
- Anali leta 1969 začeli izhajati v večjem formatu – več tabel in grafov

Pierr Chaunu: *Seville et l'Atlantique*

- morda najdaljša kdajkoli napisana disertacija, skušal posnemati Braudela, predmet obravnave Atlantski ocean → osredotočil se je na tisto, kar je mogoče meriti
- ta razprava lansirala pojmovni par: struktura in konjunktura
- z ekonomske plati proučevala ocean, globalni pogled na predmet razprave
- za Braudelom zaostaja le v zavesti o pomembnosti prostora in komunikacije v zgodovini

Historična demografija in demografska zgodovina

- druga velika zmaga kvantitativnega pristopa po zgodovini cen

- v 50.l. → zavest o svetovni populacijski ekspanziji; razvoj tega področja je skupno delo demografov in zgodovinarjev
- revija Population – izhajati prične l.1946; prvi letnik je vseboval članek zgodovinarja Jeana Meuvreta, ki je razvil pojem trajne krize
- Meuvret: pomen za analovsko gibanje v 40. in 50
- historična demografija kmalu uradno povezana s sociologijo zgodovine → nova zgodovinska zbirka „ Demografija in družba” (l.1960)

Pomembnost regionalne in serialne zgodovine

Pierr Goubert: disertacija Beauvais et le Beauvaisis

- razdeljena na dva dela: „struktura” in „konjunktura”
- 2.del: se ukvarja z dolgoročnimi in kratkoročnimi gibanji cen, produkcije in populacije med 1600 in 1730
- 1.del: integracija historične demografije v socialno zgodovino regije
- poudaril t.i. „socialno demografijo”: možnosti preživetja so se razlikovale od ene do druge družbene skupine
- študijo imenoval „prispevek k socialni zgodovini”
- njegova družbena analiza se ustavi tik pred totalno zgodovino
- večina v stilu Analov pisane regionalne monografije v 60. in 70.: omejena na ekonomsko in socialno zgodovino + geografski uvod
- študijo posvetil Labrousse (več študij mu izkaže zahvalo: te študije so individualne variacije na isto temo, najprepričlivejši dosežki analovske šole v 60.

Regionalne monografije:

- regionalne študije so združevale braudelovske structures, labroussovsko conjuncture in novo historično demografijo
- podone jim francoske geografske šole izpred 50.
- znamenje ponovnega uveljavljanja Analov
- te lokalne študije (urbane in ruralne) so si precej sorodne

- navadno razdeljene na dva dela (structures in conjuncture), navadno črpajo iz virov, ki zagotavljajo precej homogene podatke → zaporedje trajanja ⇒ „serialna zgodovina“; pripomba Le Roya Ladurieja: „kvantitativna revolucija popolnoma spremenila zgodovinarsko obrt v Franciji“
- večino vodila Braudel ali Labrousse, večina se ukvarja z zgodnjim novim vekom

Georges Duby

- medievalist, napisal eno prvih regionalnih monografij
- ta se osredotočila na lastnino, družbeno strukturo in aristokratsko družino na področju okoli Macona v 11. in 12.st.

Roland Mousnier

- vodja raziskovanja zgodnjega novega veka, profesor na Sorboni, ni bil član analovskega kroga
- primerjal politični razvoj Francije in Anglije in proučeval kmečke upore 17. st. tudi v Rusiji in na Kitajskem
- uporabljal socialno teorijo, imel malo časa za marksizem
- sodeloval z levičarskom Laboroussom (kljub desni politični usmeritvi); skupno jima je bilo zanimanje za analizo družbene strukture starega režima, njegovie „redov“ in „razredov“
- v zgodnjih 60. pognal v tek program kolektivnega raziskovanja kmečkih uporov, da bi spodbujal marksistične interpretacije francoskih kmečkih uporov, ki jih je uveljavil sovjetski zgodovinar Boris Poršnev
- njegova dela posvečala več pozornosti politiki in manj ekonomiji kot pa regionalne študije, upoštevala pravne kriterije

Emmanuel Le Roy Ladurie

- doktorska disertacija Les paysans de Languedoc (1966): lotil „pustolovščine totalne zgodovine skozi obdobje več kot 200 let“.
- imaginativna moč, radovednost širokega razpona, multidisciplinaren pristop, ukvarjanje z longue duree, ambivalenten odnos do marksizma

- študija pokrajine Languedoc (1500-1700) → zanimanje za fizično okolje (popoln opis okolja), komparativna študija o zgodovini klime skozi dolgo obdobje (primerjava podatkov ameriških znanstvenikov o drevesnih kolobarjih s študijo spreminjanja datuma vinskih trgatov v različnih delih Evrope);
- vzdrževal je intelektualno distanco do Braudela – namesto tedaj običajne delitve regionalnih monografij na strukture in konjunktore je zgodovinska obdobja delil na tri faze t.i. „velikega agrarnega cikla“:
- faza A: obdobje ekonomske ekspanzije, dramatična rast regionalnega prebivalstva (kmečko posestvo je postajalo manjše in manjše); od 1600 do 1650 čas „rentne ofenzive“, nastopi faza B
- sodelovanje histor. demografov v soc. zgod. religije → vztrajanje stalnega demografskega režima, ta v 16.st. → vsakih 30.let doživi krizo → pozne poroke, manj rodni let žensk
- delo je primer geografske, ekonomske, socialne zgodovine, napisane na način, tipičen za regionalne študije povezane z Anali, precej uporabljale kvantitativne metode
- v pomembnih vidiki prelomili s tradicijo: uporaba kronološke oblike organizacije, znotraj vsake kronološke sekcije razpravlja o kulturnem razvoju, reakcijah navadnih ljudi na ekonomske tokove → pisal „zgodovino od spodaj“
- razprava o polarizaciji ruralne družbe
- poglavje o ekonomski depresiji na začetku 18.st.: depresija je pripeljala do obubožanja, poznih porok, seksualnih frustracij, histerije in končno do trzavise – conjonctura tega časa
- kritizirali njegovo obravnavo prerokov iz Cevennesa kot patoloških primerov, marksisti napadali njegov „demografski model“, ki da je preveč poenostavljeno maltuzijanski (odgovori, da njegov model ni enostaven, temveč kompleksen, „neomaltuzijanski“ in da vključuje razredno strukturo)
- dva tekmovalna modela družbene spremembe: demografski, ki vključuje razred in razredni, ki vključuje demografijo
- to delo je primer geografske, ekonomske, socialne zgodovine z briljantno impresionistično politično, religiozno in psihološko zgodovino (pisane na način regionalnih študij)
- opazil je omejitve Braudelove paradigme → izdelal model njene modifikacije

IV. poglavje: Tretja generacija

1968/69 – k upravljanju Analov potegnjena Andre Burgniere in Jacques Revel

1972 – od Broudela vodstvo prevzel Le Goff

1975 – Le Goff postal predsednik reorganizirane Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales

1977 – nasledil Francois Furet na Ecole

- v skupini nihče ne dominira, tako kot некоč Braudel in Febvret
- prevladuje policentrizem, eni širijo Febvrov program in razpotegnejo meje zgodovine, drugi spodkopavajo program (vrnili k politični zgodovini + zgod. dogodkov)
- eni nadaljevali kvantitativno god., drugi nastopali proti njej
- prvič vključene ženske → Christana Klapisch, Arletta Farge, Mona Ozouf, Michele Perrot → kritika, da izpuščali ženske sedaj ne velja več; Duby in Perrot sodelovala pri organizaciji izida zgodovine žensk v več zvezkih
- ta generacija je bolj odprta za nove ideje zunaj Francije → na različne načine vzpostavljajo sintezo med tradicijo Analov in amerišskimi intelektualnimi tokovi
- zdaj je več centrov za nove zamisli oz. sploh ni več centrov
- tri glavne teme:
 - ponovno odkritje zgodovine mentalitet
 - poskus uporabe kvantitativnih metod v kulturni zgodovini
 - reakcija proti tem metodam v obliki historične antropologije, vračanja k politiki ali pa ponovnega oživljanja naracije

IV. poglavje, 1.del: Od kleti do podstrešja

- v 60. in 70. intelektualni itinerarij več kot le enega zgodovinarja Analov se je usmeril od ekonomske baze h kulturni superstrukturi (gre za reakcijo proti Braudelu in proti vsakršnem determinizmu) → Faza La Roya

P. Aries:

- 1960 izda skorajda senzacionalno knjigo Otrok in družinsko življenje v starem režimu
- amaterski zgodovinar, delal na inštitutu za tropsko sadje
- zavračal kvantitativen pristop; njegovo zanimanje: kako dana kultura opazuje in kategorizira naravne pojave kot sta otroštvo in smrt

- ideje otroštva, občutja otroštva v srednjem veku ni bilo, odkrito v prbl.17.st. (otroke pričeli oblačiti v halje)
- opiral se na ikonografske podatke
- veliko kritik - kritizirajo njene velikopotezne posplošitve v tem obdobju
 - razpravo o evropskem razvoju je osnoval na podlagi podatkov, omejenih le na Francijo
 - premajhno poudarjanje razlik med državami moških in žensk, elit in navadnih ljudi
- dosežek: navdihnil stotine študij o zgodovini otroštva različnih pokrajinah
- zadnja leta proučeval odnos do smrti: L'homme devant la mort (raziskovanje petih sekvenc odnosa do smrti: od t.i. „pohlevne smrti“ do t.i. nevidne smrti); enake prednosti in napake kot L'enfance et la vie familiale sous l'ancien regime, enaka drznost in izvirnost, enaka uporaba širokega spektra podatkov
- njegovo delo pomenilo izziv posebej za historične demografe; ti proučevali zgodovino družbe, zgodovino seksualnosti, zgodovino ljubezni, osrednja figura: Jean-Louis Flandrin; študije s tega področja (naravna starševska avtoriteta, odnos do otrok v starem režimu) veliko prispevale k premostitvi prepada meda zgodovino mentalitet (temelječo na literarnih virih) in socialno zgodovino (ni bilo prostora za odnose in vrednote)

Alphonse Dupront:

- vplival na mlajše francoske zgodovinarje
- njegova doktorska disertacija proučevala idejo „križarske vojne“ kot primera sakralizacije, svete vojne za posedovanje svetih mest
- zanimanje za sveti prostor spodbubilo njegove učence k preiskovanju sprememb v načrtih cerkva in simbolnega pomena teh sprememb
- ukvarjal se je s kulturo → prizadeval si je za zблиževanje zgodovine religije in psihologije in sociologije in antropologije

Robert Mandrou:

- Introduction a la France moderne. Esej o historični psihologiji
- nadaljeval razpravo o Rabelaisu z upoštevanjem vzpona moderne francoske mentalitete; vključil poglavja o zdravju, čustvovanju in mentalitetah

- razdor z Braudelom (branil nove zamisli) → Mandrou branil Febrevovo zapuščino („izvirni stik“) = izvirna figura v historični psihologiji; prevzeli nove ideje po Freudu v psihozgodovini

Jean Delumeau:

- temi popularna kultura in čarovništvo pritegnili naraščajoče zanimanje zgodovinarjev
- pričel kot ekonomski zgodovinar in presedlal k problemom zgodovine kulture, kasneje se obrne k historični psihologiji
- napisal ambiciozno zgodovino strahu in krivde na Zahodu
- občasno previdno obravnaval ideje psihoanalitikov → psihozgodovina; Le Roy opisal karneval v Romansu kot psihodramo, ukvarjal pa se je tudi s prej zanemarjenim vidikom čarovniških procesov; problem, ker ne moremo povabiti na kavč kakega hipotetičnega zgodovinarja psihoanalitika

Alain Besancon:

- specialist za 19.st. v Rusiji, esej o možnostih t.i. „psihoanalitske zgodovine“ → razprava o očetih in sinovih
- nima veze z Alainom: psihozgodovina v ameriškem stilu (študij posameznikov), se srečala s francosko (usmerjena v proučevanje skupin; Le Roy Ladurie)

Ideologije in socialna imaginacija

- Le Goff in G. Duby → najbolj cenjena privrženca mentalitet v zgodnjih 60. → medievalista

Jacques Le Goff

- 1960 objavi članek o „Času trgovcev in cerkvenem času v srednjem veku“
- prečisti dostikrat nenatančne Febrove posplošitve in razpravlja o konfliktu med predstavami klera in trgovcev
- najpomembnejši prispevek k zgodovini mentalitet nastane dvajset let kasneje: La naissance du purgatorie – zgodovina spreminjajočih se predstav o posmrtnem življenju
- meni, da obstaja zveza med intelektualnimi spremembami in družbeno spremembo
- vztrajal pri „posredovanju“ med „mentalnimi strukturami“, miselnimi navadami“ ali „intelektualnim aparatom“

- 20 let delal na t.i. kulturni antropologiji srednjega veka

Georges Duby:

- ekonomski in socialni zgodovina srednjeveške Francije
- disertacija (l.1953) se ukvarja z družbo v pokrajini Macon; sledi temeljito sintetično delo o ruralni ekonomiji srednjeveškega zahoda
- v 60. se njegovo zanimanje postopoma pomika proti mentalitetam, sodeluje z Robertom Mandroujem pri proučevanju politične zgodovine Francije
- začne se ukvarjati (navdihnjen z neomarksistično družbeno teorijo) z zgodovino ideologij, kulturne reprodukcije in družbene imaginacije → to nameraval kombinirati z zgodovino mentalitet
- Les trois ordres – njegovo najpomembnejše delo → raziskuje odnose med materialnim in mentalnim v družbenih spremembah s pomočjo študije primera (kolektivna predstava tridelne družbe: duhovniki, vitezi kmetje)
- družba razdeljena na tri skupine, opravljajo tri temeljne funkcije; zanimajo ga vzroki za reaktivacijo te koncepcije tripartitne družbe – reaktivacija podobe se ujemala z novimi potrebami
- ta intelektualni sistem je postal manifesten kot ideologija v politične namene, ideologija ni refleksija družbe, temveč načrt za vplivanje nanjo

Michel Vovell:

- specialist za 18.st.
- lotil se poskusa zlitja mentalites collectives v stilu Febvra in Lefebvra z marksovo zgodovino ideologij

Prispevki k zgodovini mentalitet pri medievalistih, „drugačnost“ srednjega veka je problem, ki ga pomaga razširiti tak pristop; ta doba manj dostopna z novim pristopom k proučevanju kulture – serialno zgodovino.

Zgodovina mentalitet bila potisnjena na periferijo druge analovske generacije iz treh razlogov:

- večina francoskih zgodovinarjev verjela, da je ekonomska in socialna zgodovina pomembnejša ali vsaj bolj temeljna kot drugi vidiki preteklosti
- novi kvantitativni pristopi niso mogli tako zlahka zaobjeti mentalitet
- Braudel se ni zanimal zanjo

Serialna zgodovina

Pierre Chaunu:

- prvi pristop k serialni ali kvantitativni zgodovini je začrtal v manifestu „kvantitativno na tretjem nivoju“

Lucien Febvre:

- v članku *Od renesanse do reformacije* pokaže na pomen proučevanja skozi dolga obdobja
- ni pa ponujal natančne statistike; statistični pristop se razvil za proučevanje zgodovine religiozne prakse, zgodovine knjige in zgodovine pismenosti

Gabriel Le Bras:

- katoliški duhovnik, gojil široko zanimanje za teologijo, zgodovino, pravo in sociologijo
- ustanovi le šolo cerkvenih zgodovinarjev in sociologov religije (ukvarjali s problemom dekristianizacije in raziskovali problem s pomočjo kvantitativnih metod)
- ni sodil v analovsko skupino, imel lastno mrežo centrov in časopisov; Anali so njegovo delo spodbudili (npr. uporaba kvantitativnih metod nas spomni na regionalne monografije Braudelovih in Labroussovih učencev)
- Le Brasov krog je inspiriral delo nekaterih analovskih zgodovinarjev; poznejše regionalne študije so se ostreje osredotočale na kulturo in še posebej na odnos do smrti

Vovell:

- začne se zanimati za problem „dekristianizacije“, poskušal meriti ta proces s pomočjo proučevanja odnosa do smrti in do onostranstva, kakor ga razkrivajo oporoke (poskušal meriti spremembe v miselnosti in občutenju)
- odkril je pomemben premik od „baročnega trušča“ pri pogrebih 17.st. in skromnost pogrebov v 18.st.
- menil je da je ta „dekristianizacija“ v letih ok. francoske revolucije spontana in ne vsiljena od zgoraj, ter da predstavlja del širše težnje z proučevanjem zgodovinske religiozne prakse (uporaba statist. pristopa – orisal širjenje novih navad plemstva k

obrnikom in kmetom ter od velikih mest preko malih mest – svoje argumente je ilustriral z oblikom zemljevidov, grafov in tabel)

- razprava *Piete baroque et dechristianisation* povzročila intelektualno senzacijo, zaradi virtuozne uporabe statistike, ki je bila uravnotežena z izrednim občutkom za težave pri njeni interpretaciji

Tudi drugi zgodovinarji kulture učinkovito uporabljali kvantitativne metode, posebej za zgodovino pismenosti in zgodovino knjige. Tudi proučevanje pismenosti se opira na kolektivno raziskovanje in statistično analizo.

Najpomembnejši projekt na tem področju sta v 70. začela Francois Furet in Jacques Ozouf. Ukvarjal se je s spreminjajočimi se stopnjami pismenosti v Franciji od 16. do 19.st. Potrdili so tradicionalno razliko med dvema Francijama. V 19.st. se je pismost širila hitreje med enskami kot med moškimi.

Raziskovanje pismenosti je spremljalo raziskovanje „zgodovine knjige“ – trendi in bralne navade različnih družbenih skupin. Izhajala t.i. Modra knjižica. Robert Mandrou ugotovi pomembnost nabožnega branja, almanahov in viteških romanc.

V tem času šesta sekcija sproži kolektivni raziskovalni projekt o socialni zgodovini knjige v Franciji 18.st.

Henri-Jean Matrin:

- splošen prikaz izuma in razširjenosti tiska, študija o trgovini s knjigami ter bralnemu občinstvu v Franciji 17.st.
- knjižna produkcija je analizirala spreminjajoče se okuse različnih skupin
- vodil veliko kolektivno delo o zgodovini knjige v Franciji

Daniel Roche:

- v 70. organiziral lastno raziskovalno skupino za proučevanje vsakdanjega življenja navadnih ljudi v Parizu 18.st.
- sklep, da sta branje in pisanje igrala pomembno vlogo v življenju nekaterih skupin znotraj nižjega razreda, še posebej služabnikov
- najbolj sporna značilnost pa je bila umestitev analize branja v referenčni okvir splošne razprave o materialni kulturi navadnega Parižana

- ta študija serialne zgodovine temelji na posmrtnih popisih premoženja
- zgodovina oblačenja v novoveški Franciji, še enkrat združi interes za historično antropologijo, značilen za tretjo generacijo z doslednimi metodami Labroussa

IV. poglavje, 3.del: Odzivi: antropologija, politika, naracija

- konec 70. let → pojavil nepristranski nasprotni udar zoper kvantitativni pristop, ki ga kritiziramo kot redukcionističen; vprašanje, ali so te statistike zanesljivi kazalci pismenosti ali česarkoli drugega, kar želi zgodovinar raziskovati
- vsak poskus ovrednotenja gibanja mora razlikovati med zmernimi in skrajnimi zavzemanji za metodo ter tudi med različnimi načini uporabe te metode, od grobih do prefinjenih
- v 70. splošnejša reakcija proti večini tistega, kar so zastopali Anali, proti vladajočemu položaju socialne in strukturalne zgodovine; na pozitivni strani teh reakcij razlikujemo 3 tendence; antropološki obrat, vrnitev k politiki in ponovno oživljanje naracije

Antropološki obrat

- ⇒ zdi se da zgodovinarji iščejo le možnost vdora v sorodstvene discipline, za iskanje novih konceptov in sodelovanje z njimi
- nekateri zgodovinarji pa imeli resnejše namene: razmišljali o „historični antropologiji“ ali „antropološki zgodovini“ → ideje prepleta zgodovine z nekaterimi vedami

Pierr Bourdieu:

- ideje o sociologiji izobraževanja vplivale na študije o socialni zgodovini šol in univerz
- zgodovinarji mentalitet, popularne kulture in vsakdanjega življenja so se učili od Bourdieujeve „teorije prakse“; njegova nadomestitev ideje družbenih „pravil“ z bolj fleksibilnimi koncepti, kot sta „strategija“ in „habitus“
- od antropoloških študij preide k sociologiji sodobne Francije

Michel De Certeau:

- jezuit, specializiral se je za zgodovino religije, bil tudi psihoanalitik;
- napisal pionirsko študijo o jezikovni politiki, osredotočil se je na raziskovanje podeželskih narečij, ki so spremljala francosko revolucijo
- opozoril na željo režima po uniformiranosti in centralizaciji

- organiziral skupinsko študijo sodobnega francoskega vsakdanjega življenja
- eseji o pisanju zgodovine, pomembni saj ponazarjajo (razpravljajo) o pisemskih pristopih od soc. zgod. kulture k kulturi zgod. družbe

Emmanuel le Roy Ladurie:

- Montaignou (vas v JZ Francije), kjer je imela v začetku 14.st. katastrska herezija precejšnji vpliv
- zanimal se za socialno antropologijo, to mu omogočilo prepoznati vrednost vira (register zasliševanj) za francosko ruralno zgodovino
- razpravo razdelil na 2. dela: - materjalna kultura območja
 - mentalita vaščanov
- imel je dar, da je oživil posameznike
- je pa to tudi ambiciozna študija socialne in kulturne zgodovine
- bil eden prvih, ki je uporabil registre za rekonstrukcijo vsakdanjega življenja, ni bil pa edini
- novost: skušal napisati historično študijo skupnosti v antropološkem smislu = portret območja z besedami samih vaščanov → zgodnji primer mikro-zgodovine (jo spodbudi); ocean skozi kapljico vode
- Kritike: nezadostna kritičnost pri uporabi glavnega vira; vprašanje katero širšo enoto predstavlja vas oz. kapljica katerega oceana je
- pozitivno: moč njenega avtorja, s katero oživi preteklost; dokumente preiskuje med vrsticami in jih prisili, da razkrijejo česar vaščani niti niso vedeli, da vedo → razkritje možnosti antropološke zgodovine
- knjiga, napisana na pravem kraju v pravem času, sočasno z valovi ekologije in regionalizma; njen uspeh je spektakularen primer zanimanja za „novo zgodovino“

Roger Chartier

- sodelavec pri zgodovini knjige; usmeritev njegovega dela gre v isti smeri kot novejša dela v kulturni antropologiji
- njegovi eseji so pomembni, ker hkrati ponazarjajo in razpravljajo o preusmeritvi celotnega pristopa „od socialne zgodovine kulture h kulturni zgodovini družbe“; objektivne strukture je treba opazovati kot kulturno „konstituirano“ ali „konstruirano“

- za predmet proučevanja si izbral, kako so višji razredi gledali na kmete in vagabunde, podobe „drugega“
- ko se distanciral od t.i. „objektivnih“ faktorjev je stopil v korak s sodobno antropologijo
- velik vpliv, po njegovi zaslugi so odkrili zgodovino telesa in njeno povezavo z zgodovino moči
- tak obrat h „kulturni zgodovini družbe“ veliko dolguje Foucaultovemu delu
- njegove razprave o zgodovini knjige kažejo njegovo naraščajoče nezadovoljstvo z zgodovino mentalitet in serialno zgodovino tretje ravni
- menil je, da ljudskih povesti niso brali izključno kmetje ali navadni ljudje
- zagovarja, da je nemogoče „ugotavljati izključno zvezo med specifičnimi kulturnimi oblikami in določenimi družbenimi skupinami“
- v njegovi analizi ljudskih povesti je osrednji pojem „prisvajanje“ – nahaja se v „načinu uporabe kulturnih produktov“
- eseji se v glavnem ukvarjajo s ponovnim pisanjem, s transformacijo določenih tekstov za potrebe različnih občinstev

Les lieux de memoire:

- eno najbolj impresivnih kolektivnih del
- v temelju je ukvarjanje s prisvajanjem in transformacijo
- v zanimanju za uporabo preteklosti za sedanjost ponazarjajo antropološki pristop → reflektivna antropologija

Vrnitev k politiki

- ena najbolj razvpih obtožb proti t.i. analovski šoli je bila njihovo domnevno zapostavljanje politike, obtožbe usmerjene proti historičnemu delu te skupine; kritiko težko argumentirati pri posameznih članih

- Bloch: prispevek k zgodovini idej kraljevanja; Febvre: javno obtožil politično zgodovino in se posvetil religiji in mentalitetam; Braudel: v La Mediterranee vključuje poglavja o imperijih in organizaciji vojne, hkrati pa zgodovino političnih in vojaških dogodkov odklanja kot najbolj površno vrsto zgodovine; regionalne razprave: se na splošno posvečajo ekonomski in socialni zgodovini, vendar Gouberta ne moremo označiti za nepolitičnega zgodovinarja; Le Roy Ladurie: napisal nekaj eksplicitno

političnih razprav; George Duby: monografija o srednjeveški bitki, Jacques Le Goff: politika ni več „hrbtenica“ zgodovine, vendar si z Blochom delita interes za sveto kraljevanje; politiki največ pozornosti namenili analovci, ki se ukvarjajo s „sodobno zgodovino“

- Febvre in Braudel nista ignorirala politične zgodovine, hkrati je nista vzpostavila kot prioritete
- vračanje k politiki v tretji generaciji je reakcija proti Braudelu in drugim oblikam determinizma, po Foucaultovi zaslugi je vračanje razširjeno tudi v smeri „mikropolitike“

Maurice Agulhon:

- La Republique au village: študije o političnem obnašanju navadnih ljudi v Varu od 1789 do 1851
- uporablja široko marksistično razlago o razvoju politične zavesti
- čeprav se ukvarja bolj z deželo kot mesti, je njegovo študijo mamljivo opisati kot ukvarjanje z „nastajanjem provansalskega delavskega razreda“
- ukvarja se z oblikami družabnosti (kot Thompson), proučuje prostozidarske lože in katoliške bratovščine, buržoazni krožek in kavarna
- delo Marianne au combat: prepletanje politične in kulturne zgodovine; analizira francoski imaginarij in simbolizem od 1789 do 1880 tako, da se osredotoča na predstave Marianne

Oživljanje naracije

- reakcija proti determinizmu → vračanje k politični zgodovini in antropoliški obrat
- ukvarjanje s človeško svobodo + zanimanje za mikrozgodovino → podlaga za nedavno oživljanje historične biografije znotraj in zunaj Analov; prakticirajo jo iz drugačnih razlogov in se pojavlja v drugačnih oblikah (ena od oblik je življenje bolj ali manj vsakdanje osebe)
- oživljanje zanimanja za pripoved dogodkov; tej niso vedno politični
- „oživljanje naracije“
- Lawrence Stone: to težnjo pripisuje razočaranju nad ekonomsko determinističnim modelom historične razlage

- Durkheim, Simiand in Lacomb zavračajo „zgodovino dogodkov“, istega mnenja je tudi Febvre (kljub temu, da dogodek uporabi v disertaciji); Bloch ni nikoli javno zavračal zgodovine dogodkov, ni pa nikoli pisal te vrste zgodovine; Braudel jo je zavračal in pisal (je površna zgodovina); filozof Paul Ricoeur zatrjeval, da so vsa zgodovinska dela naracije (dokazovanje podobnosti med konvencionalnimi in strukturalnimi zgodovinami); večina regionalnih monografij 60. in 70. ni vključevala nobene naracije (izjema La Roy Ladurie – obravnavanje dogodkov kot reakcij ali odgovorov na strukturne spremembe); Georges Duby: se ukvarja z bitko, vendar se ne vrne k staromodni zgodovini
- Ali lahko nekateri dogodki vsaj modificirajo strukture?
 - sociološka razprava o neki pokrajini je dokazovala, da je treba dogodke in posledice l.1789 upoštevati ob vsakem poskusu, da bi pojasnili politične odnose v pokrajini
 - Le Roy Ladurie „travmatični“ dogodek, dogodek kot „katalizator“ in „kreativni dogodek“; ni se odločil glede pomembnosti dogodkov, le splošno priporočilo zgodovinarjem naj razmišljajo o odnosu med dogodki in strukturami; Le Roy Ladurie obravnaval karneval v Romansu – dogodek kot „družbeno dramo“ oz. bolj simptom kot vzrok
 - Francois Furet: revolucionarni dogodki so zlomili stare strukture in dali Franciji njeno politično „dediščino“, dejal celo, da je bilo nekaj mesecev v l.1789 odločilnih

Sledilo je obdobje, ko so se poklicni zgodovinarji zasidrali v medijih; namesto debelih zvezkov so pričeli izhajati tanki; mediji sicer niso ustvarili vala zanimanja za to vrsto zgodovine, bržkone pa so ga spodbujali – verjetno izdajatelji in založniki mislili, da obstaja povpraševanje po zgodovini na splohi in ne posebej po socio-kulturni zgodovini analovskega stila

V. poglavje: Anali v globalni perspektivi

Anali v tujini:

- že pred 2.ww imeli zaveznike in simpatizerje v tujini (Belgija, Britanija)
- revija in gibanje postala širše znana v Evropi šele v Braudelovem času
- Italija: vodilni italijanski zgodovinarji naklonjeni analovskemu gibanju, dober sprejem La Mediterranee, Zgodovina Italije je bila osredotočena na razvoj dolgega trajanja, v naslovu prvega zvezka je počastila Blocha in vključila dolg Braudelov esej

- Poljska: kljub uradni nadvladi marksizma, navdušenje za Anale, poljski zgodovinarji študirali v Parizu, interes za ekonomsko in socialno zgodovino, zanimanje za zgodovino mentalitet; Ekonomska teorija fevdalnega sistema (Witold Kule)
- Nemčija: do 70. prevladuje politična zgodovina (težko zanikati pomembnost politike in dogodkov), v 70. se zanimanje pomaknilo k „zgodovini vsakdanjosti“
- Britanija: „zavračanje sposojanja“, sprejemali le Blocha (velja za sposobnega ekonomskega zgodovinarja srednjega veka); prevodi analovskih zgodovinarjev izjemno redki; pojme kot sta cononcture in mentalite collectives dejansko nemogoče prevesti; razlika med britansko tradicijo empirizma in metodološkega individualizma in francosko teoretično in holistično tradicijo je ovirala intelektualne stike; menili so (Angleži), da so kolektivne entitete, kot je družba fiktivne, medtem ko posamezniki obstajajo
- Razmerje med Anali in marksizmom: V Franciji: simpatija do marksizma pomeni distanco do Analov; Anglija: marksisti med privimi sprejeli Anale in so jim bili ti zaveznik v boju proti dominaciji tradicionalne politične zgodovine; Poljska:institucionalizacija neke oblike marksizma je pomenila, da je njegov odnos do Analov prevzel drugačen vzorec

Anali in druga področja znanosti:

- širjenje konceptov, pristopov in metod iz enega zgodovinskega obdobja ali pokrajine v druga
- niso imeli vpliva na sodobno zgodovino; podobnost med nekaterimi novejšimi deli antične zgodovine in analovsko paradigmo je očitna (danes vodilni antični zgodovinarji črpajo iz psihologije, sociologije in antropologije, da bi interpretirali zgodovino Grčije in Rima na način, ki je podoben Febvrovemu in Braudelovemu
- zgodovina zunaj sveta ostala relativno izolirana od Analov (malenkost za zgodovino Afrike, Indija, Japonska, Kitajska je bližje Analom (Jacques Gernet)), pri ameriških odzivih na Anale je očitna razlika med Severom (antropološki obrat se razvije neodvisno od francoskega modela) in Jugom (v Srednji in Južni Ameriki se še vedno spominjajo Braudelovih predavanj – primer zgodovine od spodaj: Nathan Wachtl)

Anali in druge discipline:

- Foucault: vzporednice s tretjo analovsko generacijo, kar je imenoval za svojo „arheologijo“ ali "genealogijo" je sorodno zgodovini mentalitet; ni mogel sprejeti prevelikega poudarka na kontinuiteti analovskega pristopa k intelektualni zgodovini
- v 70. Braudelov spis o „materialni kulturi“ prebrali ekonomisti, na pediatre vplival Aries, na specialiste za folkloro Ladurie, umestnostni in literarni kritiki citirajo analovske zgodovinarje
- geografija: posledica vzpona Braudelovega imperija je bil zaton historične geografije, v angleško govorečem svetu je še naprej prevladoval tradicionalni slog in je bilo malo prostora za francoski pristop, to se sprmeni šele nedavno – tradicionalni princip nadomesti pluralizem oz. živahna debata med privrženci marksističnega, kvantitativnega, fenomenološkega in drugih pristopov
- sociologija: durkheimovski vpliv na zgodnje Anale pomagal zagotoviti topel sprejem že na začetku, sociologi v angleško govorečem svetu so šele nedavno znova odkrili zgodovino in nato še Anale, zanimanje je danes veliko bolj razširjeno
- antropologija: že zgodnje zanimanje za Anale, nekaj mlajših antropologov se je obrnilo k zgodovini v poznih 60., približno v istem času, ko so nekateri analovski zgodovinarji odkrili simbolno antropologijo; antropološko obračanje k zgodovini so povezovali z obračanjem k naraciji in k dogodkom, prav tistim vidikom, ki jih je analovska skupina zavrnila

V. poglavje, 2.del: Obračun

- upor Febvra in Blocha nadvladi zgodovine političnih dogodkov → konstrukcija nove vrste zgodovine; na drugi strani pa so podcenjene druge tradicije
- vse inovacije, ki jih pripisujemo Febvru, Blochu, Braudelu, Labrouss imajo svoje predhodnike ali vzporednice; vendar pa povezava teh inovacij predhodnika nima; dosežki analovcev so v tem, da so šli dlje kot katerikoli drug strokovnjak da bi dosegli skupni cilj biti na čelu gibanja, ki je postalo širše in je trajalo dlje kot njegovi tekmeci
- danes je gibanja dejansko konec: na eni strani člani ponovno odkrivajo politiko in tudi dogodek, na drugi strani pa je toliko outsiderjev, ki jih gibanje navdihuje ali pa delajo v podobni smeri iz drugačnih razlogov → gibanje se razkrajaja, deloma zaradi lastnega uspeha

- tradicionalni zgodovinarji so gibanje pojasnjevali kot njegov cilj popolno nadomestitev ene vrste zgodovine z drugo, premestitev politične zgodovine in zgodovine političnih dogodkov na odlagališče odpadkov
- če pogledamo na Anale v globalni perspektivi, govorimo o njih kot o paradigmi/paradigmah historičnega pisanja
- analovska skupina največji delež pozornosti namenila Franciji, nekaj pa tudi sredozemskemu svetu in se omejila na eno časovno obdobje: „zgodnji novi“ vek od 1500 do 1800 ter na „stari režim“ v Franciji od 1600 do 1789; malo pozornosti namenila zgodovini po 1789.
- skupina je plula pod zastavo „totalne“ zgodovine; eden od njenih dosežkov je subverzija tradicionalnih kategorij in ponujanje novih; najpomembnejša ideja: ukvarjala se je z zgodovino struktur dolgega trajanja, uporabljala kvantitativne metode, zagovarjala svojo znanstveno in zanikala človeško svobodo
- 1. generacija: konflikt med svobodo in determinizmom, Blocha in Febvra je od marksistov ločevalo to, da njuno navdušenje za socialno in ekonomsko zgodovino ni bilo združeno s prepričanjem, da ekonomske in socialne silnice določajo vse drugo – voluntarista (Bloch in Febvre sta skupaj največji francoski zgodovinar tistega časa)
- 2. generacija: obrat k determinizmu, geografskemu in ekonomskemu, iz zgodovine izključen človek, pozornost se osredotoči na geografske strukture ali ekonomske trende
- 3. generacija: obrat nazaj k voluntarizmu, ne menijo več, da je posameznik ujetnik svojega pogleda na svet, temveč usmerjajo pozornost na „odpor proti“ družbenim pritiskom
- napetost med durkheimovsko sociologijo in človeško geografijo: durkheimovska tradicija je spodbujala generalizacijo in komparacijo, vidalovski pristop pa se je osredotočal na enkratno v določeni pokrajini; v osrednji fazi gibanja je zmagal Vidal; socialna antropologija, ki se spoprjema z obema pristopoma je privlačila tretjo analovsko generacijo
- raziskovalne skupine, ki so se lotevale podjetij, ki so zahtevala preveč časa, da bi jih mogel dokončari posameznik

Najpomembnejše točke Analov: problemsko orientirana zgodovina, primerjalna zgodovina, historična psihologija, geozgodovina, zgodovina dolgega trajanja, serialna zgodovina, historična antropologija.

Pomen Analovcev

- 1) razširili območje raziskovanja historičnih raziskav (novi viri, nove metode)
- 2) zaničali tradicionalno pozitivistično pisanje zgodovine (brez pripomb, analize, golo opisovanje dogodkov...)
- 3) gojili interdisciplinarno sodelovanje (vzdrževali več kot 60. let)

POJMI:

CIVILISATION = kultura v širšem antropološkem (?) smislu

CONJECTURE (uvede Braudel, 1950) implicira na povezanost med ????? in ???? pojmi; za analovce je nasprotje STRUKTURE

STRUCTURE (vpeljal Chaunu) = je vse v družbi/ekonomiji, ??? traja dovolj dolgo, da se njegovo gibanje izmuzne navedenemu opazovanju

HISTORIE GLOBALE MOTALE (Braudel) želja, da se soočimo s problemom in pri tem presežemo meje, omejitve

HISTORIE IMMOBLE (negibna zgodovina, Le Roy Ladurie) = zgodovina, ki miruje

HISTORIE PROBLEME (Febvre) = problemsko orientirana zgodovina

HISTORIE SERIELLE (Chauhu, l.1960) → poimenovana analiza tokov dolgega trajanja → opirali na gradivo nastalo v serijah

LONGE DUREE (Braudel) izraz (?) La Méditerranée

MENTALITE (Bloch) = zgodovina mentalitet

PSYCHOLOGIE HISTORIE (Bloch, l.1900) = psihološka zgodovina

HISTORIE QUANTITATIVE dostikrat ne pomeni kvantitativne zgodovine nasploh, temveč

MAKRO – EKONOMSKO zgodovino, zgodovino nacionalnega bruto proizvoda v preteklosti

ANTROPOLOŠKI OBRAT: proti kulturni/smiselni antropologiji → v opombah pojavijo Le Goff, Le Roy Ladurie

VRNITEV K POLIT. → obtožba analovske šole, da polit. zapostavlja(?) → Braudel odklanja zg. polit. in vojne dogodke → tisti, ki ukvarjajo s sodobno zgod. ⇒ ukvarjajo tudi s polit. = Furet, Vovelle

OŽIVLJANJE NARACIJE → saj(?) večina del ne vključuje nobene naracije razen Le Roja Ladurie-a (?? travmatični dogodek, dogodek kot katalizator, kreativni dogodek)

ANALI V GLOBALNI PERSPEKTIVI

- 1) Sprejem: ponekod sovražen, že pred 2. Ww imeli (Italija) zaveznike v tujini ⇒ revija + šola širše znana šele v Braudelovem času
 - navdušenje na Poljskem, kljub nadvladi marksizma
 - v 70. Letih → v Nemčiji zanimanje za zgodovino vsakdanjosti ???
 - Britanija zavrača sposojanje → redki zavodi analovcev (pred 70. letih, razen Blach(?) → zaradi interesa za ang. zgod. ⇒ časten(?) Anglež)
 - Brali(?) tudi nezgodo ???, geog., soc., antrop.,...
- 2) gibanje razkrajja(?) zaradi lastnega uspeha → outsiderji → šola se izgubi → osredotočanje na Francijo + ostali svet

HISTORIOGRAFSKI REŽIM + KRITIKI

- stari režim pisanja → pripoved o polit. + vojaških dogodkih, dejanjih poveljnikov kraljev
- od 18.st. → ukvarjanje s t.i. ZGODOVINO DRUŽBE → opisovali politiko, zakone, trgovino, moralo ... → osredotočanje na zgodovino struktur; usmerjeni v kulturo
- 19.st. → L. von Ranke → poudarjal arhivske(?) vire → na zgodovino političnih dogodkov, opirati se je treba na uradni dokument, katerega izda država

H. Berr: za sodelovanje z drugimi disciplinami (psih. + soc.) ⇒ želel zgod. oz. kolektivno psihologijo ⇒ ideal hist. Psih. Bi dosegli z interdisciplinarnim sodelovanjem

L. Febvre: specialist za 16.st.; zanimal za histor. geografije; obiskuje iccole(?) normale

1) 1900 kritika polit. zgod. še posebej ostra

Nemčija: LAMPRECHT → polit. zgod. soočil s kult. + ekonom.

Francija: MOND → občudoval nem. znan.(?) zgod.

LAUISSE → UREDNIK ZGOD. Francije v 10. zvezkih → koncept zelo širok

SIMIAND: obstajajo 3 ravni/idoli(?), katere potrebno spodmakniti:

- politični idol → ukvarja se s polit. zgod.
- individu?? → pretirano poudarjanje velikih mož
- kronološki → navada zgodovinarjev, da se izgubijo v študijah virov

2)

Bloch: obiskuje ECOLE NORMALE, zanima hist. zgod.

→ spraševal o pojmu religije → ta odvisen od problema, s katerim se ukvarja

→ bolj predan(?) soc.

1924 razprava Les rois Tomateurs → prepričanje, da imajo kralji „ozdravilno moč“ → prepričanje v Angliji in Franciji so srede 18.st.

→ osvetli druge probleme (ideje: kraljevanja(?), vrhovna politična moč

→ ni omejena na konvencionalno zgodovinsko obdobje

= PRISPEVEK K RELIGIOZNI PSIHOLOGIJI → osrednja tema zgodovine čudežev → ??

= ???? prispevek k zgodovini MENTALITET

→ ukvarja s KOMPERATIVNO ZGODOVINO → primerjava Anglije in Francije

Febvre → preučevanje usmeril k historični psihologiji = k proučevanju KOLEKTIVNIH NARAVNANOSTI

- posvetil(?) zgodovino renesanse in reformacije v Franciji

1928 – ANNALES D'HISTOIRE ECONOMIQUE ET SOCIALE (dan. Annales Economies, Societes, Civilisations)

- UREDNIKA Bloch, Febvre; tekmovalna revija angležev ECONOMIC HISTORY REVIEW

1.GENERACIJA ANNALOV

1) Lucien Febvre (1878-1956): boj med skupinami = ekonomski konflikt + konflikt idej in občutenj

- o renesansi in reformaciji → projekt historiografije zgodovine; gre za proučevanje kolektivne naravnosti ali k historiografiji sociologije; vsi spisi osredotočali na soc. zgod. in kolektivno soc.
- ustanovitev Annalov: po 1.ww → načrtovali mednarodno revijo → neuspešno

1928 pobudo prevzel Bloch → s Febvrjem postala ????

30.1. → strasbourgška(?) skupina se razkropi

1933 → Febver → v College de France

1939 prizna obstoj privržencev(?), ki so sledili: Braudel, Duby,... → razvoj za nekaj časa ustavi 2.ww

- Dela: Rabelais → problem nevere v 16.st. → Rabelais neveren ali ne?
 - Rabelais za Febvra kritik mnogih zunanjih oblik cerkve, toda verniki so not. Organizirani → homogenost misli → kritika ob številčnosti (za ?? Franc.=
 - O nezmožnostih ateizma v 16.st. → to postavlja v podvprašaj(?)
 - O historični sociologiji → takrat nihče ni imel čuta za nemogoče
- Febvre + Bloch → voditelja t.i. francoske historične revolucije
- Febvre dvomi v dokument, do njega interdisciplinaren pristop, zgodovina je stvar interpretacije, rušenje zaverovanosti v dejstva

RAZVOJ:

- stari režim:

- 18.st.: delo usmerjeno v kulturo
- 19.st.: L. von Ranke → arhivski viri → izbira ni naključna (delu usmerjeno v polit. življenje)
- 19.-20.st. delo zgod. usmerjeno na področje družbene zgodovine

18.st. RAZSVETLJENSTVO

- na srednji vek gledajo kot iracionalno(?) doživljanje sveta → razisko. Polje se širi → koncept univerzalne zgodovine.

Voltaire, Fume: → za globalno osvetljevanje preteklosti

- odmik od dogodkov k strukturi
- odmik od evropocentrične zgod. k raziskovanju neevropskih ljudstev
- večji vpliv nemškega zgodovinopisja → raziskave držav, nacionalne države, nacionalne institucije (2/2 pol.19.st.)

Leopold von Ranke:

- oče modernega zgodovinarja → določil pravila za znan. zgod. raziskave → opiranje na uradno dokumentacijo države, državne institucije → povratek k dogodku in polit., diplom. zgod.
- preteklost osvetlil glede na probleme, ki jih je tedanji čas okolje odpisalo(?)
- njegovi učenci so radikalnejši (ožje gledali na politično zgodovinarje → prisodili ji primat) → odmaknili od družbe in upoštevali samo državno dokumentacijo

ZGODOVINOPISJE = rezultat različnih pristopov, pozornost spreminja glede na vplive okolja in časa v katerem zgod. živijo

19.st.

- izoblikovanje nac. držav → NARODOTVORNA DISCIPLINA → dela lahko krepijo nacionalni ponos in določajo nac. identiteto
- zgodovina je ena pomembnejših akademskih disciplin
- do 50.l. 19.st. → prve revije, zgodovina kot predmet v šolah (širi domoljubje in vez med preteklostjo in sedanjostjo)
- 2/2.19.st. → države z daljšo nacion. tvorbo → zanimanje za razrede in razredne družbene plasti

Michelet:

- zgodovinarji morajo ukvarjati z družbeno(?) - gospodarsko dejavnostjo, hrano, klimo... → za GLOBALNO ZGODOVINO

K. Marx:

Gibalo zgodovinskega procesa odkriva v razredih, pravi da kapital ustvarja v razredih konflikt → na osvetljevanje družbenih in gospodarskih odnosov v Evropi

20.st.

- 1.ww je prelomnica v zgodovinarstvu: zanimanje za nižje sloje, pomeni prekinitev vere v napredek družbe (→ možen povratek k barbarstvu); ozavešča mlajšo generacijo in izoblikuje nov pogled

⇒ **1. generacija Annalov**

Febvre + Bloch → interdisciplinaren pristop = ekonomsko družbeni pristop v zgodovino; druženje z drugimi vedami je nujno

- oba (skupno jima je): rodila na podeželju, študirala, zaposlila v francoski provinci(?)
- v Strassbourgu ustanovila Annale → interdisciplinarni pristop → čim bolj celovita osvetlitev izreka preteklosti; za odmik od pozit. histografije (proti objektivnim dejstvom) → zgodovinsko dejstvo ustvarja zgodovinar → dokumenti ne govorijo, potrebujejo vprašanja (problematičnost rabe dokumentov: resnica ali laž?)
- opirala na Marxa in Webra: nista pasivna opazovalca preteklosti, v delu se odraža okolje v katerem živita, zgodovinar mora OPISOVATI, POJASNJEVATI DEJSTVA, SELEKCIIONIRATI ZGODOVINO; izhodiščne(?) delo zgodovine = hipoteza, teorija; zavzemala za pomnožitev zgodovine + preučevanje večplastne zgodovinske stvarnosti; vse kar je človeškega sodi k zgodovinskemu preučevanju
- ↓ pojav novih entitet, družb, množič(?)... → prehod od individualizma ⇒ skupnosti; poleg rabe dokumentov rabimo še druge vire; med zgodovino in družbenimi vedami ni ostre ločitve → ukvarjajo se s podobnimi vprašanji
- dela (ukvarjal s):
 - Bloch: srednjim vekom, Francijo, strukturo zemljiške posesti, agrarnimi značilnostmi, metodami zdravljenja (Kralj)
 - Febvre: modernist(?) → čas 16.st., verska občutenja, širitev reform med širše plasti

Marc Bloch (1886-1944)

- potreba po vzratnem branju – regresivna metoda, interdisciplinarnost, primerjalna metoda (vpliv soc.), vpliv geog. Znanosti

⇒ 2. generacija analovcev

Marrov:

- sodobnik Blocha
- ne uvrščamo ga med analovce → ukvarja se z vprašanji zgodovinskega spoznanja = vprašanje zgodovinske resnice po 2.ww
- kako preprečiti potvarjanje resnice? Ali zgod. v službi države? Kaj je zgod.?

ZGODOVINA je spoznavanje preteklosti = znanost z neko metodo, postopkom. Zgodovinska resnica je ideal.

- v interaktivnem odnosu s predmetom raziskave → ni prepisovanje(?) preteklosti, njena naloga je interpretacija/ analiza zgodovinskih dejstev ⇒ približuje celostem pojasnjevanju; zgod. mora podati v preteklost, mora razvijati radovednost, ki temelji na postavljanju vprašanj → potrebuje sledi (indice)
- kritizira pozitivizem; zavzema se za osvetljevanje različnih elementov(?) zgodovinskega dogajanja, opozarja na ?????? anahronizmov (vprašanje???? pojmov v preteklosti)

Carl Ginzburg:

- metoda indicov = utemelji INDICIARNO PARADIGMO) → potrebna pozornost na drobne detaile = povdarja Morelli
- Freud → povzame Morellijevo metodo za prodor v nezavedno
- Ginzburg: zgodovino primerja z lovcom → z minimalnimi podatki zna konstruirati zgod. sliko → s pripovedovanjem za polnjenje praznine v dokumentih → MIKROZGODOVINA
- Ginzburg + Marrov → pomembnost INTUICIJE
- Osnova indiciarne teorije = medicina(?), temelji na dešifriranju indicov, tu korenine indiciarne metode

1950-1970: vzpon kvantne zgodovine na ekon., soc., in kult. zgod.

- moč računalnika: vprašanje objektivnega pisanja(?) preteklosti, gre za močna skupinska dela
- historična demografija + demografija zgodovine (50 l.)
- pomembne regionalne + serialne zgod. (odmik od dogodka + ohranjenost(?) dokumenta) ⇒ v odspredu so VIRI shranjeni v SERIJI (sledenje nekemu vzorcu) in so se lahko kvantit. obdelali

⇒ **3. generacija analovcev**

P. Aries

A. Duprone

R. Mandrov

- psihozgodovina
- ideologija(?) in social. ?????

3. raven serialne zgodovine

- kvantit oz. soc. pristopi k kult. zgod.
- preučevanje: zg. religije (Le Bras, Vovelle), zg. pismenosti (F. Furet, J Ozouf(?)), zg. knjige (Henri-Jean Martin, D. Rouche)

Odzivi: antrop., Politika, ??? (70.l. konec)